

Γέροντας Παΐσιος: «Ο παράδεισος, παιδί μου, μυρίζει πολύ καλύτερα»

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Image not found or type unknown

Επειδή ήταν ακίνητος (ο Παπα-Τύχων) πια στο κρεβάτι, γιατί είχε παραδώσει σ' αυτό τις λίγες του σωματικές δυνάμεις και δεν μπορούσε να σηκωθεί να πάη στο Ναό του Τιμίου Σταυρού, όπου λειτουργούσε με ευλάβεια χρόνια ολόκληρα, μου ζήτησε να του φέρω τον Σταυρό από την Αγία Τράπεζα για παρηγοριά.

Όταν είδε τον Σταυρό, γυάλισαν τα μάτια του και, αφού τον ασπάσθηκε με ευλάβεια, τον κρατούσε σφιχτά στο χέρι του με όλη την δύναμη που του είχε απομείνει. Είχα δέσει και ένα κλωνάρι βασιλικό στον Σταυρό και του έλεγα:

Μυρίζει καλά, Γέροντα;

Εκείνος μου απαντούσε:

- Ο παράδεισος, παιδί μου, μυρίζει πολύ καλύτερα. Μια μέρα από εκείνες τις τελευταίες του, είχα βγει έξω, για να του φέρω λίγο νερό. Όταν άνοιξα μετά και μπήκα στο κελλί του, με κοιτούσε παράξενα και μου λέγει: Εσύ, ο Άγιος Σέργιος είσαι;

Όχι, Γέροντα, είμαι ο Παΐσιος.

- Τώρα, παιδί μου, ήταν εδώ η Παναγία, ο Άγιος Σέργιος και ο Άγιος Σεραφείμ. Που πήγαν; Κατάλαβα ότι κάτι γίνεται και τον ρώτησα:

-Τί σου είπε η Παναγία;

-Θα περάση η Πανήγυρη και μετά θα με πάρη.

Ήταν απόγευμα, παραμονή του Γενεθλίου της Θεοτόκου, 7 Σεπτεμβρίου 1968 και μετά από τρεις ημέρες, στις 10 Σεπτεμβρίου, αναπαύθηκε εν Κυρίω.

Την προτελευταία ημέρα μου είχε πεί ο Γέροντας:

- Αύριο θα πεθάνω και θέλω να μην κοιμηθής, για να σε ευλογήσω.

Εγώ τον λυπόμουνα εκείνο το βράδυ, που κουραζόταν, γιατί συνέχεια τρεις ώρες είχε τα χέρια του επάνω στο κεφάλι μου, με ευλογούσε και με ασπαζόταν για τελευταία φορά.

Για να εκφράση και την ευγνωμοσύνη του για το λίγο νερό που του είχα δώσει στα τελευταία του, μου έλεγε:

- Γλυκό μου Παΐσιο, εμείς, παιδί μου, θα έχουμε αγάπη εις αιώνας αιώνων η αγάπη είναι ακριβή η δική μας. Εσύ θα κάνης ευχή από εδώ, και εγώ θα κάνω από τον ουρανό.

Πιστεύω ότι θα με ελεήση ο Θεός, γιατί εξήντα χρόνια, παιδί μου, καλόγηρος, συνέχεια έλεγα Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με.

- Εγώ θα λειτουργώ πια στον Παράδεισο. Εσύ να κάνης ευχή από εδώ, και εγώ θα έρχομαι κάθε χρόνο να σε βλέπω.

Είναι αλήθεια ότι εκείνες οι δέκα τελευταίες ημέρες, που παρέμεινα κοντά του, ήταν η μεγαλύτερη ευλογία του Θεού για μένα, γιατί βοηθήθηκα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, αφού μου δόθηκε η ευκαιρία να τον ζήσω λίγο από κοντά και να τον γνωρίσω καλύτερα.

- Πέρασαν τρία χρόνια ολόκληρα, χωρίς να μου παρουσιασθή, και αυτό με έβαλε σε λογισμούς: "μήπως έσφαλα σε κάτι;"

Μετά από τρία χρόνια μου έκανε την πρώτη του επίσκεψη. Εάν εννοούσε ο Γέροντας ότι το "...κάθε χρόνο " θα άρχιζε μετά από τα τρία χρόνια, αυτό με παρηγορεί, γιατί έτσι δεν ήμουν εγώ η αιτία σ' αυτό το θέμα.

Η πρώτη του λοιπόν φορά ήταν στις 10 Σεπτεμβρίου 1971, βράδυ, μετά το μεσονύκτιο. Ενώ έλεγα την ευχή, βλέπω ξαφνικά τον Γέροντα να μπαίνει στο κελλί! Πετάχθηκα και του έπιασα τα πόδια και τα φιλούσα με ευλάβεια. Δεν κατάλαβα όμως πως μου ξεγαντζώθηκε από τα χέρια μου και, καθώς έφευγε, τον είδα να μπαίνει στο Ναό και εξαφανίσθηκε. Φυσικά, τα χάνει κανείς εκείνη την ώρα, όταν

συμβαίνουν τέτοια γεγονότα. Ούτε και μπορεί να τα εξηγήσει αυτά με την λογική, γι' αυτό και λέγονται θαύματα.

Δεν ξέρω εάν είχε παρουσιασθή σε άλλον, πριν από την πρώτη αυτή επίσκεψη που μου έκανε. Στο κελλί μου πάντως είχε παρουσιασθή και σ' έναν άγνωστο Μοναχό (πρώην Καρακαλληνό), στον Πατέρα Ανδρέα, ως εξής: Είχε έρθει στο κελλί μου, για να τον εξυπηρετήσω σε κάτι που ήθελε. Φυσικά, ούτε με γνώριζε ούτε και εγώ τον γνώριζα. Περίμενε λοιπόν έξω από το κελλί μου, κάτω από την ελιά, γιατί νόμιζε ότι απουσιάζω. Εγώ ήμουν μέσα στο εργαστήρι και δεν ακουγόμουν, γιατί βερνίκωνα εικονάκια. Όταν τελείωσα, έψαλα το Άγιος ο Θεός και βγήκα έξω. Μόλις με είδε ο Πατήρ Ανδρέας, ξαφνιασθήκε και μου διηγήθηκε με θαυμασμό το εξής γεγονός:

"Ενώ περίμενα κάτω από την ελιά, είχαν κλείσει τα μάτια μου, αλλά τις αισθήσεις μου τις είχα. Βλέπω λοιπόν, έναν Γέροντα να βγαίνει από εκείνα τα δενδρολίβανα και να μου λέη:

- Ποιόν περιμένεις;

Και εγώ του απάντησα:

- Τον Γέροντα Παΐσιο.

Ο Γέροντας μου είπε:

- Εδώ είναι, και έδειχνε με το δάκτυλο προς το κελλί.

- "Εκείνη την στιγμή που έδειχνε, άκουσα να ψέλνης το Άγιος ο Θεός και βγήκες έξω. Αυτός, Πάτερ Παΐσιε, θα είναι κανένας Άγιος, γιατί τους καταλαβαίνω. Εχω ιδεί και άλλες φορές τέτοια".

Τότε του διηγήθηκα μερικά για τον Γέροντα και του είπα ότι εκεί στα δενδρολίβανα είναι ο τάφος του.

Νομίζω ότι από τα λίγα αυτά που ανέφερα και από τα λίγα που έγραψα γύρω από τη ζωή του σεβαστού Γέροντος, πολλά θα καταλάβουν όσοι έχουν εσωτερικά βιώματα.

Γέροντος Παΐσιου

Πηγή: agioritikovima.gr